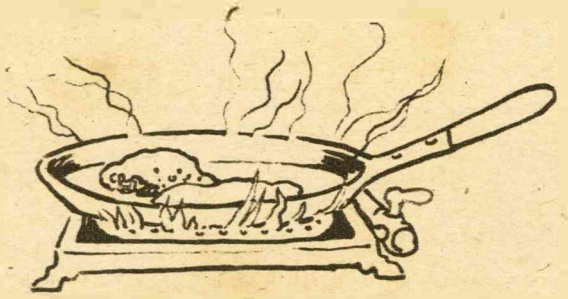
het slot was, dat de groenteboer het wel gelòòfde. Hij begon af te rekenen, zei dat hij voor den avond nog graag klaar wou wezen, als het kon, gaf haar te verstaan, dat hij, als hij met al zijn klanten zooveel tijdverlies had als met haar, veel voordeeliger uit zou wezen als hij zijn winkel sloot, en hield (iets wat anders nooit in zijn hersens zou opkomen) de deur voor haar open.

De slager zei, dat zijn lapjes zoo malsch als boter waren, en dat zij ze desnoods in

De Hooikist.

kon gaar koken, als ze op het gas eerst gebakken waren.

Het mensch had een gevoel of ze zelf gebakken was en gaar gekookt. Ze duizelde. Een hooikist? Wat was dat nou weer? Net wilde ze die vraag doen, toen de slager op een toon of dat vanzelf sprak, onder het inpakken van het lapje zei:

„U hebt natuurlijk een hooikist . . ."

Vòòr ze precies wist, dàt ze het deed, had ze al met het hoofd van ja geknikt. Die man had het op zoo'n besliste manier gezegd, dat ze, al had haar leven ervan afgehangen, geen nèèn had kunnen zeggen. Een hooikist! Dat leek wel iets, dat iedereen, rijk en arm, oud en jong, erop nahield. Ze zou, als ze nog maar een aasje respect voor 'r eigen had, er ook een moeten hebben, erover mee moeten kunnen praten, als het ter sprake kwam. En wanneer, en waar kwam hij niet ter sprake, de hooikist! Het leek dan ook wel een groot gemak om in zoo'n ding te koken, vooral als je zooals zij, maar èèn gascomfoortje had.

Ze keek goed de winkels binnen, waar ze langs kwam.

En jawel, ze zag al heelgauw voor een ruit een papier geplakt „Hooikisten." Ze ging binnen. Een juffrouw met een lagen hals, een vliesdun bloesje en vloeipapieren kousen aan, vroeg haar met een wezenloos lachje wat ze hebben moest.

„Een hooikist natuurlijk," zei het mensch.

Juffie lachte.

„Nou, zoo natuurlijk is het niet," zei ze, „er komen ook wel eens menschen om wat anders."

„Hm, nou weer niet natuurlijk," bromde het mensch boos. Ze was erg prikkelbaar geworden, en nu en dan stonden haar oogen ineens heel schel.

Het juffie liet een hooikist zien. Het mensch stond ervan te kijken. Zoo, was dat nu een hooikist? Niks bizonders.

Juffie praatte machinaal: „Een heel gemak, om in een hooikist te koken. Je hebt er geen omkijken naar. Niks aan te doen. Je hebt het er maar in te zetten. En na een uur of wat is het gaar. Wat voor groenten hebt u daar?"

„Appeltjes, juffrouw."

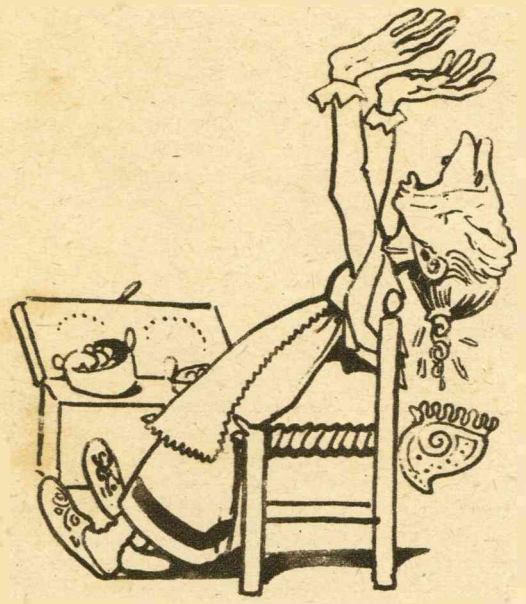
„Die zijn in drie uurtjes als boter . . . . ."

En het mensch kocht de hooikist. Een voor twee pannen voor ƒ 6.—. Ze zou haar eigen pannen erin zetten, want nieuwe koopen was wel wat al te erg.

Op zijn best was ze thuis, of de hooikist werd al bezorgd. En ze kookte erin dienzelfden middag . . . . .

Op de klok af waren de aardappelen en de appeltjes er drie uur in geweest, toen ze ze eruit nam. De tafel was gezellig gedekt, de lapjes stonden op de gaspit te zeuren; nu zou ze eens lekker knusjes gaan zitten aan haar middagpotje. Het had allemaal wel een hoop geld gekost, en ze was wel weer erg zenuwachtig en draaierig van al de beslommeringen en narigheid geworden, maar „beter duur als niet te koop" dacht ze: een goed maal zou haar wel weer op streek brengen . . . .

Toen ze de pan met aardappelen eruit haalde, was die ijskoud. Ze begon te beven als een blad op een boom. Zedeed de pan open, en . . . de aardappels waren rauw; net zooals ze ze erin gedaan had. Nog net had ze de kracht om het deksel van de pan met appeltjes te lichten; de

appeltjes, die nu als boter zouen zijn. . . . Ook rauw . . . net als ze erin waren gegaan . . . .

Troosteloos ging ze zitten snikken, huilen, of de wereld verging; ze wist totaal geen raad meer.

„Wat een gemeen volk, wat een gemeen volk," snikte ze, „om je voor een hoop geld een ding te verkoopen, dat niet deugt. Wat is de wereld veranderd in die paar jaar. Dieven zijn er altijd geweest, maar zóo iets! Ik houd het niet uit."

En ze snikte en ze huilde harder en harder, en daartusschen in viel ze af en toe uit in een schelle lachbui. Och, och, wat hadden de zenuwen het mensch weer te pakken!

Ineenen liep ze zoo kwaad als een spin op het gascomfoortje toe, en draaide de kraan dicht. „Daar," riep ze met een kwaaie schelle stem, „daar. Als ik dan niet eten mag, dan zàl ik niet eten."

En weer tranen met tuiten. En ze wist van geen uitscheiden. Ze schokte maar aldoor op en neer van het krampachtige snikken . . . .

Toen ze na een heele poos tot bedaren kwam, probeerde ze haar eigen te bepraten, dat ze kalm moest wezen. „De zenuwen motten me niet weer de baas worden," praatte ze, „laat ik nou bedaard en zonder schokken te werk gaan. Ik moet toch eten, en rauw kan ik dat niet verteren. Dus ik mot het gas andoen. De aardappelen en appelen in èèn pannetje en dan maar opzetten. Die meid van de hooikist zal ik dan morgen wel uitveteren. Dat zou me nou te veel anpakken. Voor vandaag heb ik m'n portie al."

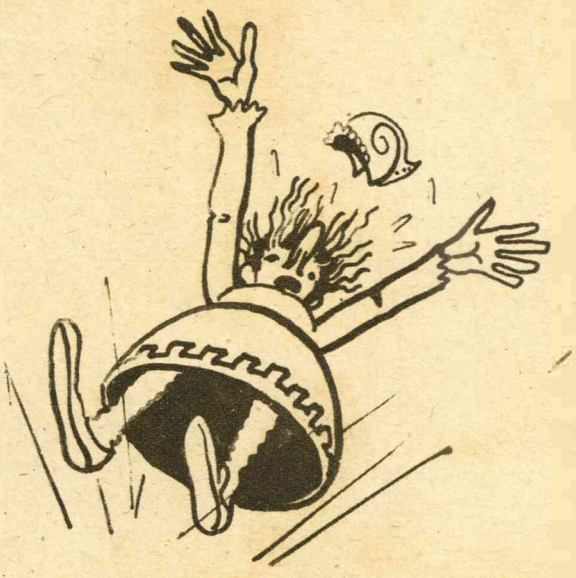
Zoo gezegd, zoo gedaan. De appeltjes en aardappelen deed ze in èèn pannetje, en terwijl ze dat bedisselde, verzoende ze zich alweer wat met haar tegenslag. In een goed uurtje zou alles gaar zijn, de lapjes zou ze even opwarmen, en ze had nog een lekker maaltje In dat vooruitzicht was ze weer wat bedaarder geworden. Ze schrapte een lucifer aan, en hield dien boven het gas. Maar . . het ging niet aan. Een tweede lucifer evenmin. Het gas vertikte het. Heeremetijd, het mensch kreeg bijna een flauwte. Wat zou 'r nou weer boven haar hoofd hangen. Nog eens geprobeerd. Maar branden, ho maar.

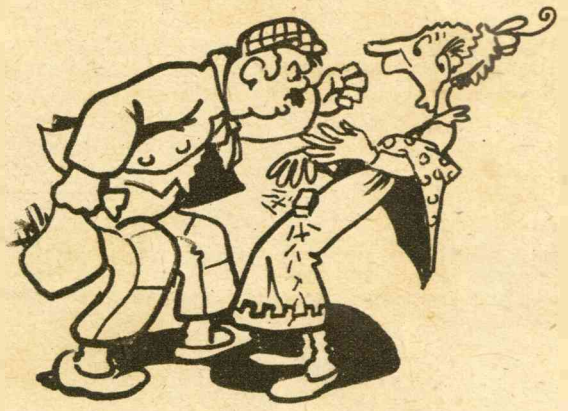
„Dat is het eenige wat me nog mankeerde, dat het gas nog kapot is ook," kermde ze, en zoowaar al weer snikkend van opwinding, liep ze de deur uit om een loodgieter in de buurt op te duikelen; de verhuurster had ze er voor geen geld ingehaald; dat mensch hoefde haar neus er niet in steken; misschien had ze het gas ook niet goed behandeld, en daar had dat mensch niet mee noodig.

Betrekkelijk gauw vond ze een loodgieterswinkel. Opgewonden liep ze naar binnen. — Of de baas even met haar mee wou loopen, want het gas was stuk. . . . De baas smeet zijn gereedschapzak over zijn schouder, en ging met de arme ziel mee.

In het nu donkere kamertje kwam een sterke gaslucht ze tegemoet. „Gelukkig," riep het onbedreven mensch, „hij geeft weer gas," en ze greep tegelijk het doosje lucifers uit haar zak en wilde er al een aanschrappen.

„Ben je dol, geen vuur," schreeuwde de loodgieter, die achter haar binnenkwam, „of je vliegt in de lucht."

En in zijn angst sloeg hij haar, flink nog op zijn manier, de lucifers uit de hand.

Het mensch begon te gillen als een mager varken.

„Wat is hier aan de hand?" schreeuwde de doodelijk verschrikte verhuurster, die op de herrie kwam toeschieten.

„De juffrouw heit de kraan opengelaten," zei de loodgieter, terwijl hij het raam en de deur tegen mekaar openzette, „ze heit hem opengedaan even voor zessen, terwijl

De Gastoevoer tijdelijk afgesloten

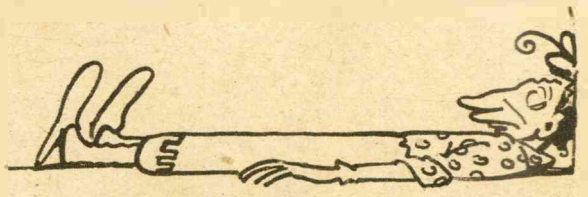
was, en is d'r uitgeloopen, en nou ze terugkomt, is er net weer toevoer, hè. Tien minuten over zessen . . ."

„Hoe is het gosmogelijk! Wat een eend," schreeuwde ontdaan de kamerverhuurster.

De narigheid was gauw geredderd; het kraantje dichtgedraaid, en het gas uit raam en deur ontsnapt, maar het arme slachtoffer te redderen ging niet zoo gemakkelijk in zijn werk. Het mensch lag ergens in het donkere kamertje

heelemaal buiten westen. Eerst konden ze haar niet eens zoo gauw vinden: Maar toen de lamp was opgestoken,

werd ze lang en plat en recht als een plank op den vloer aangetroffen.

Toen ze weer bijkwam, kon je eigenlijk niet van bijkomen spreken, want de attak van de zenuwen had haar zoo'n knauw gegeven, dat ze er nog miserabeler aan toe was dan tijdens haar verpleging. Ze had èèn dag in de wereld van tegenwoordig rondgekeken, maar met èènen dag was het meer dan mooi geweest. Een zenuwlijdersgesticht was daarboven te prefereeren. Of ze dat laatste nu precies zoo dacht, weet ik niet, maar wat ik wèl weet, is dat ze er den volgenden dag weer werd heengebracht, de stakkerd, na haar korte uitstapje in de rare, nare wereld van tegenwoordig.

Tante.